

Ο Μητροπολίτης Γουμενίσσης για τον εορτασμό των Χριστουγέννων

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου](#)

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου κ. Δημήτριος εξέδωσε κείμενο με αφορμή τον εορτασμό των Χριστουγέννων.

“Από παλιά, τα Χριστούγεννα ήταν τουλάχιστον γιορτή της ανθρωπιάς για τα κοινωνικά δεδομένα, γιορτή μιάς ζεστής προσέγγισης των ανθρώπων. Τόσο δυνατός “γιορτασμός”, ώστε να απομένουν μέχρι σήμερα “ιχνοστοιχεία” πιστότητας, ανθρωπινής ποιότητας. Βέβαια, αυτό προϋπέθετε μια μακρά αναστροφή των ανθρώπων σε μια -όσο πιο απλά και διά τούτο θεόδεκτα προσληπτή- εκκλησιοποίηση”, υπογράμμισε ο Σεβασμιώτατος.

“Η Εκκλησία μας λάλησε και συνεχίζει να λαλεί κι εφέτος (με θεολατρευτικές αναφορές και θεολατρευτικές ευαισθησίες ανθρωπιάς) ασύγκριτους ύμνους ολοτελούς θείας λατρείας του σαρκωμένου Θεού. Από το πλήρωμα της καρδιάς Της, διά στόματος ημών των ηλημένων της ενσαρκώσεως του Λόγου χαιρετούμε

με τον χαιρετισμό «Χριστός ετέχθη εκ της Παρθένου Μαριάμ!» Και η απόκριση «Αληθώς ετέχθη ο Κύριος!»», ανέφερε μεταξύ άλλων.

Παρακάτω ολόκληρο το κείμενο:

«Χριστός ετέχθη!» «Αληθώς ετέχθη ὁ Κύριος!»

Ἀπό παλιά, τὰ Χριστούγεννα ἦταν τουλάχιστον γιορτὴ τῆς ἀνθρωπιᾶς γιὰ τὰ κοινωνικά δεδομένα, γιορτὴ μιᾶς ζεστῆς προσέγγισης τῶν ἀνθρώπων. Τόσο δυνατός “γιορτασμός”, ὥστε νὰ ἀπομένουν μέχρι σήμερα “ἰχνοστοιχεῖα” πιστότητος, ἀνθρωπινῆς ποιότητος.

Βέβαια, αὐτό προϋπέθετε μιὰ μακρὰ ἀναστροφή τῶν ἀνθρώπων σέ μιὰ -ὅσο πιό ἀπλὰ καί διὰ τοῦτο θεόδεκτα προσληπτή- ἐκκλησιοποίηση.

Ἐκκλησιοποίηση νηστείας καί ἐγκράτειας, πού ἦταν διακοινωνούμενη, κι ὅμως δέν “κρυβόταν”, ἀφοῦ ἦταν κάτι αὐτονόητο, λεβέντικη πιστότητα στήν αὐτοπαραίτηση, μέ θεο-αναφορική χριστοποίηση.

Ἐκκλησιοποίηση πρωτοβουλίας καλοσύνης καί συναλληλίας συγχώρησης, μιᾶς πραγματικά ἀνθρωπινῆς ἀμοιβαίας καλοσύνης.

Ἐκκλησιοποίηση ἐλεήμονος κρυφῆς ἐλεημοσύνης, σέ προσέγγιση, σέ μοίρασμα ὄχι ἀγαθῶν ἢ χρημάτων μόνο, ἀλλὰ καρδιῶν πού ὑποδέχονταν τόν κυνηγημένο καί φυγάδα Χριστό στά πρόσωπα τόσων ἀναγκεμένων συνανθρώπων, ἀνθρώπινα καί διακριτικά.

Ἐκκλησιοποίηση ἐξομολογημένης μετάνοιας καί συνανθρώπινης κατανόησης κάθε πτώσης, μέ τήν πείρα τῆς συμπτωτικῆς βαθμίδωσης καί τὰ συναισθήματα μιᾶς θεο-ευάρεστης λεπτότητος.

Ἐκκλησιοποίηση λειτουργημένης προετοιμασίας ἀπό μέρες πρὶν τήν “ὥραία” ἡμέρα τῆς Χριστοῦ γεννήσεως. Ναί· προηγοῦνταν τὰ Εἰσόδια τῆς Παναγίας, ὁ Ἅη-Νικόλας, ὁ Ἅη-Σπυρίδωνας, ὁ Ἅγιο-Λευθέρης, οἱ Ἅγιοι-Προφῆτες καί Πατριάρχες τοῦ Δεκεμβρίου, ὅλες αὐτές οἱ “συγ-καταβασίες” πρὸς τό τέλος τῶν προφητευμένων χρόνων, πρὶν τήν “συν-ανάβαση” εἰς Βηθλεέμ μέ τόν Δίκαιο Ἰωσήφ πού θά συνόδευε ἐπὶ ὄνου τήν Ἀειπάρθενο ἔγκυο Μαριάμ (τί σύμπτωση κι αὕτη μέ τήν τελευταία ἀνάβαση πρὸς τὰ ἀνηφορικά Ἱεροσόλυμα!).

Ἐκκλησιοποίηση, τό δίχως ἄλλο, λειτουργικοῦ συναγερμοῦ “βαθέος ὄρθρου”, πρὸς τό “δεῦτε, ἴδωμεν πιστοί ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός” καί τό συνεκκλησιασμένο θεολατρευτικό συνερῶτημα “Τί θαυμάζεις, Μαριάμ; Τι ἐκθαμβῆσαι τῷ ἐν σοί; Ὅτι

ἄχρονον Υἱόν χρόνῳ ἐγέννησα, τοῦ τικτομένου τήν σύλληψιν μή διδαχθεῖσα”.

Ἐκκλησιοποίηση, προπαντός, συλλειτουργίας καρδιῶν μέ τούς λειτουργούς τοῦ Ἀγιοπνευματικοῦ μυστηρίου τῆς θείας κοινωνίας.

Καί, μέσα σέ ὅλα αὐτά, ἐκκλησιοποίηση τῶν μεγάλων στό ἥθος τῶν μικρῶν, στό ἥθος τῶν παιδιῶν, στό ἥθος τῆς μικρότητας πού μόνον αὕτη εἶναι ἱκανή νά χωρέσει “τόν Ἀχώρητον χωρούμενον ἐν μήτρᾳ γυναικός”, τήν υἰοθεσία ἀπό τόν Θεό “ἐν τῇ σαρκί τοῦ Θεοῦ ἡμῶν”, τήν θεοδεξία ἀπό τόν Πατέρα διά τοῦ ἐνανθρωπισμένου Υἱοῦ, τοῦ Χριστοῦ μας.

Διά τοῦτο εἶχαν καί δέν παύουν νά ἔχουν προτεραιότητα τά παιδιά, σέ κάθε Χριστούγεννα.

Καθώς τά Χριστούγεννα εἶναι ὁ Θεός μας ὡς “βρέφος ἐσπαργανωμένον κείμενον ἐν φάτνῃ”.

Ἡ θεϊκή συγκατάβαση στήν πληρωματική θεοπλαστία μας, τό “δι’ ἡμᾶς” θεανθρώπινο δρομολόγιο θεομεθέξεως, ἡ ἄκτιστη “εὐρυχωρία” τοῦ Θεοῦ τόσο δική μας διά τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἐορτασμός μᾶς μυσταγωγεῖ στήν ἀπολεσμένη μας πρωτόκτιστη βρεφικότητα καί παιδικότητα, ἀθωότητα καί προσδεκτικότητα, ὅπως μᾶς τήν πρωτοχάρισε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, πρίν ἡ εὐδοκία τοῦ Πατρός μᾶς ξαναχαρίσει τήν μοναδικότητα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ Του (κοινή εὐδοκία τῆς ἁγίας Τριάδος). Κι ἀπό τότε “οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφούς αὐτούς καλεῖν, λέγων· ἀπαγγελῶ τό ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε” (Ἐβρ.κεφ. 2 [2:11-12]). Ναί· ὁ ἀνασυνθέτης ὅλης τῆς παλαιοδιαθηκικῆς προετοιμασίας Παῦλος (καί ὄχι μόνο) βλέπει ἀδελφούς τοῦ βρεφωθέντος Θεοῦ, συνεκκλησιασμένους μέ τόν Σαρκωθέντα, ἀνθρώπους πού μαθαίνουν ἐπιτέλους τό θεοθέλητο DNA τῆς ἀνθρωπίνης μας ταυτότητος, τήν θεο-υἰοθεσία τῆς θεοπλαστίας μας ἀπό τόν ἀναζητημένο Πατέρα μας, τόν Πατέρα τοῦ “Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ”.

Μιά τέτοια συνήχηση καρδιῶν μέ τούς ἀγγελικούς ὕμνους, κάποτε, τήν χαιρόταν ἡ παιδικότητα τῶν παιδιῶν, ἐκκλησιασμένη, ἀπό κοντά μέ τούς γονεῖς καί τούς παπποῦδες τοῦ “βαθέος ὄρθρου” τῶν Χριστουγέννων, τῆς “βαθείας καρδιάς” τῆς Ρωμηοσύνης.

Καί σήμερα;

Τί μᾶς ἀπέμεινε γιά τό σήμερα;

Τά βυζαντινά καί μεταβυζαντινά μνημεῖα καί οἱ νεότευκτες μνηῆμες τοῦ

συνεκκλησισμοῦ, ἐκκλησιές καί μοναστήρια.

Κι ἀπό κοντά, σκόρπιοι ἀνασασμοί (ἢ ἀνασώσματα) τῆς εὐλαβικῆς φυσικότητας, πού κατὰ ἓνα περίεργο τρόπο ξαναφτιάχνει ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ μέ τά “σπασμένα πλακάκια” τοῦ ὁμογενοποιημένου πολιτισμοῦ μας.

Μᾶς ἀπέμεινε ἡ χαρά τῶν παιδιῶν, τῶν παιδιῶν μας, γιά νά ξαναγινόμαστε κι ἐμεῖς παιδιά, ἀθώότεροι καί ἀνθρωπινότεροι, ἀπό δίπλα τους. Ἀφήνοντας στό Θεό νά ἐργάζεται μέσα μας τήν κοινωνικότητα σέ ἀναφορά πρός τά Χριστούγεννά Του.

Μέ μιάν τέτοια διάθεση διακονίας, ἄλλοῦ προσήλθαμε ἐμεῖς κι ἄλλοῦ ἐκπροσωπηθήκαμε, σέ διοργανώσεις γιορταστικές, ὑποκατάστατα μιᾶς ἀναντικατάστατης λειτουργικῆς πληρότητας ἄλλων χρόνων.

Γιορτές στή Γουμένισσα, στόν Εὐρωπό, στό Πολύκαστρο, στήν Ἀξιούπολη, στή Γέφυρα, στό Πρόχωμα κι ὅπου ἄλλοῦ μᾶς ἀπόμειναν “ἐστίες παιδικότητας” καί “ἐστίες νεανικότητας”, στήν κάτισχον δημογραφικότητα τῶν συνόρων.

Δέν ξεύρω ἂν δώσαμε ἢ ἂν πήραμε αὐτό πού χρειαζόταν σέ ὅλους σάν χαρμοσύνη ἑορτασμοῦ, μετάγγιση παιδικότητας, στίς καρδιές τίς συνοφρυωμένες καί στενόχωρες.

Τό εἶπαν τά βλέμματα μας, ἄλλη μιά φορά κι ἐφέτος.

Μᾶς χρειάζεται πολὺς-πολὺς ἁγιασμός Θεοφανείων, γιά νά ἀρχίσουμε νά ξαναβρίσκουμε χαρά Θεοῦ, διαχωρίζοντας μέ λεβεντιά πίστεως καί ἐκκλησιασμοῦ, τίς τόσο μίζερες χαρές μέ τίς ὁποῖες συμπνίγονται συνειδητά κι ὑποσυνείδητα καί ἀσυνείδητα.

Πολὺς ἁγιασμός, γιά νά ξαναβροῦμε τήν ἀλήθειά μας...

ὅτι «ὁ ποιητής τοῦ κόσμου, ὁ Κύριος, κρατεῖ ἐν τῇ παλάμῃ Αὐτοῦ πάντα τά ὄντα· καί ὁ ἄνθρωπος-ὑπόστασις ἀποτελεῖ κέντρον ἱκανόν νά περιλάβῃ ἐν αὐτῷ οὐχί μόνον τήν πολλαπλότητα τῶν πραγματικοτήτων τοῦ σύμπαντος, ἀλλά καί πλεόν τούτου: ἅπαν τό πλήρωμα τοῦ θεανθρωπίνου εἶναι» (ἅγιος Σωφρόνιος Σαχάρωφ).

Ἡ Ἐκκλησία μας λάλησε καί συνεχίζει νά λαλεῖ κι ἐφέτος (μέ θεολατρευτικές ἀναφορές καί θεολατρευτικές εὐαισθησίες ἀνθρωπιᾶς) ἀσύγκριτους ὕμνους ὀλοτελοῦς θείας λατρείας τοῦ σαρκωμένου Θεοῦ. Ἀπό τό πλήρωμα τῆς καρδιᾶς Της, διά στόματος ἡμῶν τῶν ἡλεημένων τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Λόγου χαιρετοῦμε μέ τόν χαιρετισμό «Χριστός ἐτέχθη ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας!» Καί ἡ ἀπόκριση «Ἀληθῶς ἐτέχθη ὁ Κύριος!»

Ὁμολογία τελείας ἀγαπήσεως τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς εἰς τέλος;

Εὐαγγελισμός τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας πρὸς τὸν κόσμον, ἀπὸ συναλληλίας

ριστοζωῆς ἀπέναντι στήν
ας.

